

нава предъ Свищовъ, съ голѣми мжки, защото генералъ Еренротъ се скара съ дипломатическия агентъ Хитрово и замина за Русия. Министерството нѣмаше председателъ, само когато князътъ липсваше замѣсташе го нѣкой отъ рускитѣ генерали. То изглеждаше като „дружина, която случайно се е събрала въ желѣзниченъ вагонъ“. Д-ръ Иречекъ, досега „управляющъ“, пое управлението на министерството на просвѣщението вече като министъръ. Елементъ на раздоръ бѣше министрътъ на външнитѣ работи и пощитѣ д-ръ Вълковичъ, който се бѣше скаралъ съ румелийското правителство и бѣше дошълъ въ княжеството. Той е училъ медицина въ Парижъ, билъ е високъ воененъ лѣкаръ на турска служба, напоследъкъ въ София, знаеше добре французски и слабо български; занимаваше се само съ самохвалство, лѣготене или правене клюки. При туй често ставаше жертва на шегобийци, които се ползуваха отъ неговото лековѣрие, особно когато се указа, че въ пощата се отварятъ и четатъ писмата. Учреди се държавенъ съветъ, ала тѣй нещастно, че той се състоеше едва ли не повече отъ нѣкогашни турски чиновници, които въ много работи изпъкваха съ своитѣ баснословни незнания, ала инакъ бѣха наследили голѣма частъ отъ прочутата хитростъ на старитѣ византийски евнуси. Най-лошо бѣ при юридически и народостопански въпроси. Тогава дебатитѣ въ държавния съветъ изглеждаха, казваха, като неуспѣшенъ юридически ригорозумъ, при който никой нищо свѣстно не знаелъ, нито професори, нито студенти. Князътъ самъ бѣше подъ влиянието на хора, които не бѣха членове на министерството (Грековъ и др.) и бѣха образували единъ видъ камарила. Либералната опозиция, която тогава се пренесе въ Пловдивъ, съ право изтъкваше, че новото правителство не съумѣ да използва сгодното време за организаторска работа.

Презъ своето 14-мѣсечно министерствуване д-ръ Иречекъ издигна много сгради за държавни училища, които по-рано се помѣщаваха въ дървени бараки, въведе редъ въ училищата съ подробни предписания, които до нѣкжде и до днесъ сж въ сила, и поднови българското Книжовно дружество, основано отъ емиграцията задъ Дунава въ Румѣния, въ Браила; отъ 1882 г. неговото списание излиза въ София. Имаше дни, когато д-ръ Иречекъ съ своитѣ другари отъ ранни зори дори до полунощъ киснѣше въ канцеларията. Къмъ министерството на народната просвѣта принадлежеше и статистическото бюро, държавната печатница и Държавенъ вестникъ. Турското издание на Държавенъ вестникъ редактираше албанецътъ Юсуфъ бей, който не се отричаше отъ напикитѣ, запрети отъ пророка и въ единия джебъ носѣше фесъ, въ другия калпакъ. Туй издание бѣ спрѣно, когато излѣзе броятъ съ турското стихотворение на Юсуфа за д-ръ Вълковича, което имаше много подозрителни рими, каквито не се употрѣбятъ въ одитѣ.